

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marțea, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la:

Administrațiunea tipografiei archiepiesane, Sibiu, strada Măcelarilor 47.

Corespondențele sînt a se adresa la:

Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 37.

Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

† IOAN G. MEȘOTĂ.

În nrul penultim anunțasem numai pe scurt trista întâmplare, pierderea neuitatului Dr. I. Meșotă, directorul școlilor noastre centrale din Brașov. Astăzi împărtășim cetitorilor noștri pre larg decursul înmormântării repausatului și din cele patru, trei cuvântări, cari s'au rostit cu acea ocaziune. Din toate acestea se va vedea, cine a fost repausatul și cum l'au aprepuit concetățenii săi.

Dr. Ioan Meșotă, profesorul și directorul școlilor centrale române gr. or. din Brașov etc. etc., binemeritatul și mult regretatul nostru coleg și amic, fiu adevărat al poporului său, iubit și stimat de toți concetățenii săi, cari l'au cunoscut, numai e în viață, s'a stins ca o floare atinsă de brumă, în etatea cea mai frumoasă de 41 de ani, atunci, când viața sa era mai scumpă, când națiunea și în special Românii brașoveni erau îndreptățiti să aștepte dela densus cele mai frumoase și mai salutare servicii.

Cine a fost Meșotă, a putut să vadă fie-cine în ziua înmormântării sale, care cu drept cuvânt a fost pentru Brașov o zi de doliu profund.

Ceremonia funebrelă s'a săvârșit amăsurat programului stabilit de o comisiune ad hoc.

Sâmbătă la 3 ore p. m. (21 cur.) cortegiul a fost precedat de scolarii claselor gimnasiale, reale, comerciale de aici cu stégurile școlilor în frunte investite în doliu. După scolarii a urmat muzica militară; corpul preoțesc; carul funebru, însoțit de amândouă laturile de 12 profesori și de 12 deputați ai reprezentanței comunale a Brașovului. Siciul era acoperit cu cununi de flori, pe ale căror eșarpe se ceteau inscripțiunile corpului didactic rom. gr. or., ale reuniunii de gimna-

stică și cântări, ale reuniunii femeilor române, ale comisiunii școlilor industriale (Gewerbe-Schul-Comission), a lui Diamandi Manole, a lui I. B. Popp, ale studenților dela gimnasiu, școlile reale și comerciale, ale fetițelor din clasele 4 și 5, în semn de distinsă iubire și stimă pentru defunct.

Cortegiul era urmat de consăngeniul repausatului și de un imens număr de popor, printre care se distingeau reprezentanții tuturor autorităților judiciale și politice, corpul preoțesc și didactic al confesiunilor catolice și protestante și cei mai distinși dintre comercianții și industriașii români și neromâni de aici, toți amici și veneratori ai repausatului.

Cortegiul a sosit în biserica S. Nicolae din Scheiu, unde se începuseră serviciul funebru, sub decursul căruia corul vocal, condus cu mult tact de prof. G. Dima, execută cele mai pătrunzătoare piese pline de doliu.

Trebuia să fie cineva cu inima de marmoră, ca să nu-i fie pătrunsă de adâncă durere, și în adevăr mulți amici, cu ochii scâlțați în lacrimi, trebuiau să se lupte cu sine, ca să nu prorumpă în suspinuri violente.

Cea dintâi cuvântare funebrelă o ținu revrd. d. prot. Barac relevând în termeni generali meritele defunctului pentru națiune, biserică și școală. A doua cuvântare o ținu prof. și conrectorul gimn. Stef. Iosif, care, în puține cuvinte, dară bine simțite, zugrăvi caracterul defunctului și meritele sale pentru școală; era a treia cuvântare o rostă în numele Eforiei școlilor centrale rom. gr. or. din Brașov, adv. Nicolae Străvoiu, care în cuvinte elocente, pline de simțire și cu un ton pătrunzător, adevărat oratoric, arătă pierderea mare, ce o a suferit cu deosebire Eforia prin mărtea aceluia, care era mâna dreaptă a Eforiei, care era în toate afacerile la locul său, care era model de activitate, de punctualitate și de stăruință, însușiri, prin

cari defunctul și-a câștigat titluri eterne de recunoștință la posteritate. În fine după ce cosciugul fu scos din biserică și ajuns la mormânt, junele octavan Const. Alexiu adresă, în numele junimei studioase, câte-va cuvinte pline de simț, ca un ultim adio, scumpului și neuitatului profesor și director. Tote aceste cuvântări fiind promise, vi le vom trimite spre publicare în st. d-văstră jurnal.

În fine nu pot trece cu vederea satisfacțiunea sufletescă, ce o a avut-o fie-care din cei de față pentru onorea, ce Românii brașoveni, mic și mare, știură să o dea meritului. Nici nu pot să nu exprim în numele corpului profesoral și în numele tuturor Românilor brașoveni sentimentele noastre de mulțămă și recunoștință tuturor p. s. domni de naționalitate și religioase străine, cari n'au pregetat a da defunctului cea mai de pe urmă onoare, și în special comisiunii școlilor industriale, resp. presidentului comisiunii Ios. Dück, pentru cununa frumoasă pusă ca ofrandă de stimă și iubire pe sicriul defunctului. P.

Cuvântarea dlui prof. și conrector St. Iosif:

Vieșe miltare est mi Lucili!

Cu aceste cuvinte semnificante caracteriză lupta vieții renumitul filosof și bărbat de stat Seneca, un om încărunit în luptă contra perversității omenilor într'o epocă de tristă memorie, în care viața și corupțiunea servia de pedestal tirăniei celor mai detestabili despoși. Da, domnilor! viața este luptă continuă în ori ce formă ni-o am imagina. Fericit muritorul, care în lupta vieții și încinge fruntea cu laurii victoriei spirituale. Numele lui va ilustra o frumoasă pagina în cartea vieții neamurilor.

Când vin din est loc sănt în fața acestui trist sarcofag a constata adevărul maximei, de care este pătrunsă inima mea în momentul acest solenel, dar forte dureros pentru noi toți, mi-implinesc o datoriă de conștiință față de bărbatul a cărui pierdere o deplângem. Problema, ce mi-am propus, în-

trece debilele mele puteri, însă bunăvoința și indulgența DVăstre, care o implor, mă încurajază a da curs liber simțimentelor și ideilor, de cari sînt preocupat.

George Meșotă de piă memorie, econom și agricultor cu dare de mână, om cu frica lui Dumnezeu, strângător și cruțător din comuna Dârste, unul din acei țărani români, cari înzestrați cu minte sănătoasă, naturală sînt pătrunși de nefățărul simț moral-religios, cu durere ferbinte de nemul lor, G. Meșota dăc, înainte de anul 1850 destinate pre unul dintre cei doi fi ai săi pen-învețarea de carte parte din impuls propriu, parte îndemnat de cătră protopopul de atunci al Brașovului, astăzi venerabil prelat al s. noastre biserici, încărunit în serviciul bisericii și al națiunii sale. Era timpul când după multe și grele sbuciumări le succese în fine bravilor brașoveni a pune temeiul la gimnasiul lor național-confesional, — și unul dintre cei dintâi elevi ai acestei școle fu micul Ioan al virtuosului George, ca apoi Ioan terminând cele patru clase gimnasiale, care se deschisera succesiv din an în an să trecă la gimnasiul evangelico-luteran de aci, de unde ca tinăr abiturient de mare speranță să mērgă la universitatea de Viena spre a se pregăti pentru profesură, carieră acomodată naturii sale serioase. Fasa primă din viață și-o termină I. Meșotă la universitatea din Bon, unde obțină titlul de doctor de filosofie. Înzestrat cu științele teoretice necesare deveni apoi profesor la gimnasiul, al cărui scolar fusese. Corpul didactic de atunci era mândru a avē coleg pe tinărul doctor. Rara sa capacitate pedagogică, caracterul său solid, temperamentul său fericit, serioșitatea în fine a întregii sale ființe în ori ce afaceri ale vieții publice atrase asupra-i ochii omenilor. Când călă victimă încordării în labore neobosită cel dintâi director al tinărului gimnasiu, Dr. I. Meșota deveni capul acestui institut românesc.

Iată domnilor! aci jac remășițele supuse stricăciunii ale unui spirit luminat și distins care mai bine de un deceniu și jumătate neobosit întru împlinirea grelei sale misiuni lucră la propagarea științelor și promovarea educațiunii naționale în institutul, care astăzi este investit în profund doliu, căci și-a

FOIȚA.

Andrei Florea Curcanul. *)

Novelă.

(Urmare.)

IV.

Eram acum în spital. Multă vreme frigurile mă chinură așa de cumplit că nu sciam pe ce lume mă găsesc, dar într'o noapte dormii mai liniscit și a doua zi mi simții durerile alinate și capul mai descept. Bietul Doncilă care se afla cu mine în aceeași odaie suferise și el grozav, însă acum mergea spre bine. Când eată că veđui o mișcare neobicinuită în spital.

— Ce este? întrebai.

„Vine Măria Sa Dómna! mi se respunde.

— Auđi Doncilă!... cată să fii desghețat să nu spui vr'o prostie ca la noi la ședetőre.

„N'aibi grige că dór m'am deprins acum cu fețele domnesci ca țiganul cu scanteile. Nu-ți aduci aminte

colo pe Grivița după ce am curățit-o de Turci, că a venit Măria Sa și m'a bătut cu mâna peste umăr, dăcându-mi:

„Te-ai purtat bine băete, și mulțămesc! Din Curcan te-ai făcut Vultur!“ — Ér eu stând drept dinaintea lui cu mâna la cocardă am strigat de i au trecut prin urechi: „Să trăiesci Măria Ta!“ ... Dar ce spun eu?... tu n'ai de unde să-ți aduci aminte... erai leșinat... dormea lângă Vasile Grăunte, care și el dormea, sërmanul, însă de somnul cel vecinic.

— Nu mi mai vorbi, Petre, de densus că mi se deschid ranele. Ia mai bine să vorbim de cei ce ne așteptă acasă ca să ne mai îndulcim inima.

„Ei bre!... da și când a vrea Dumnezeu să ajungem la vetrișorele noastre, să ne facem trei cruci mari și să sărutăm pragul usei ca dór am avut dila câte buruene.

Deodată se auđi un sgomot afară, ușile se deschisera în două laturi și Dómna țerei întovărășită de multă lume intră în odaie.

— Cine-i Andrei Florea? întrebă Dómna uitându-se la noi toți.

„Eu sînt, Măria Ta, ei respunsei.

Atunci Dómna se apropiă de căpătăul meu și mă privi cu ochi miloși:

— Tu ai pus stégul pe Grivița?

„Eu Măria Ta.

— Fiind că te-ai purtat bine în fața dușmanului și ai apărat cinstea stégului tău, am venit să-ți respălătesc vrednicia. Eată crucea Sf. Gheorghie pe care și-o hărăzese marele împărat al Rusiei, eată și Stéua României din partea Măriei Sale Domnitorului. Când vei merge acasă să spui părinților și rudelor tale că ai câștigat aceste semne de vitejie cu prețul sângelui tău, și să le păstreți tot-déuna ca lucruri sfinte!

„Să trăiesci Măria Ta!

Apoi Dómna mi anină ea singură crucele pe piept; ér eu abia mi puteam stăpâni inima de tare ce se bătea, și dór nu sciu să fi făcut așa mare isbândă.

Apoi, pe când Dómna se întórse să vorbescă cu ceilalți, o ducă care venise cu dēnsa, cea mai tinără din toate, cu nisce ochi negri și gene lungi cum nu mai veđusem, încă, se apropiă de mine, și-mi dăse:

— Andrei, așa-i că nu mă cunosci?

„Nu, đeu, nu-mi aduc aminte să vē fi veđut.

— Eu te-am căutat când aveai frigurile cele mari; mâni o să vin eară.

„Să-ți dea Dumnezeu sănătate, respunsei eu uitându-me cu recunoștință în ochii ei cei cu gene lungi.

Dómna, după ce spuse fie-căruia câte o vorbă bună, eși din odaie împreună cu lumea ce o întovărășea. Petrea Doncilă căpătase și el Stéua României și o privea acum cu ochii aprinși de bucurie; fie-care primise câte ceva, câte o cruce seu câte un alt dar potrivit cu vrednicia lui, numai unul singur ședea într'un colț și plângea.

— Nu mai plânge atăta că dór nu pieri lumea pentru o cruciliță, și dăse Doncilă, a cărui ochi nu se deslipliau de pe a lui.

„Ție și-e ușor a dăce, că dacă vei merge acasă au să credă omenii că te ai bătut, dar pe mine or să mă ție în bătae de joc.

— N'ai rană?

*) Din „Convorbiri literare“.

perdut prea de timpuriu pe capul seu prin un joc capricios al neinduratelor Ursite.

Este greu, prea stimată mei ascultători, a depinge un caracter, e anevoiă a suleva însușirile și facultățile unei capacități pedagogice, dar este aprópe cu neputință a exprime în cuvinte un spirit rector, care pus în fruntea unui institut de educațiune străbate prin toate fibrele și arterele acestuia. Ici dă impuls, colo admonéază cu prudență, însușire caracteristică a decedatului; aci deștépă și încurăgiază puteri sfite, dincolo domolesce un zel inoportun. Puterile didactice dirijate în modul îndigitat vor conlucra în perfectă armoniă așintind cu pași siguri ținta, spre care tinde învățământul: dezvoltarea spiritului, formarea caracterului, nobilitarea inimii.

Acésta este schița debilă a tabloului, în care se refrâng rațele virtuților pedagogico-didactice ale regretatului nostru director Meșotă.

Justă este deci, fraților colegi, durerea noastră, meritului consacram o lacrimă ferbinte, căci pierderea noastră este mare.

Prin apunerea din viață în puterea vârstei bărbătesci a lui I. Meșotă, — când omul înavușit de esperințe câștigate prin muncă, pôte lucra netulburat de farmecul juneței la propagarea științelor, cimentul, care léga națiunile și le înfrățesce, — perde națiunea noastră un spirit luminat, scóla un ministru sacrificat ei din convicțiune, biserica un fiu înțelept și devotat binelui ei; érá omenime și în special societatea noastră restrânsă din Brașov un membru distins, care în deosebite sfere ale vieții publice a știut promova la rëndul seu sublimul scop al adevăratei umanități.

Însă să ne consolăm. Spiritul repositului viețuesce și va viețui între noi. Știința și virtuțile lui se vor perpetua înfruntând vijeliile seculilor, căci *pars melior mei vitabit Libitinam*.

Umbră scumpă! frate amice și colegă pus în regiunile sublimului, unde durerea și desamăgirea nu și-au făcut locaș. Memoria faptelor tale se va eternisa în inimile noastre; esemplul virtuților tale ne va conduce printre stâncile prăpăstioase ale vieții, de care tu te despărțiși prea de timpuriu. Dixi.

Cuvântarea dlui avocat N. Străvoiu membru al eforiei gimnasiale: Întristaților ascultători!

Așadară Dr. Ioan Meșotă directorul institutelor noastre de învățământ a încetat de a mai fi între cei vii.

Multe sânt lacrimile cari curg la acest cosciug, multe sânt inimile amar lovite prin această pierdere.

Muma, frații, surorile și nepoții defunctului deplâng cu amar pierderea mângăerei, a mândriei lor. Colegii repositului jălesc profund pe amicul lor sincer, pe colegul lor inteligent, pe conducătorul lor cel plin de tact.

Amicii, cunoscuții, concetățenii repositului deplâng pierderea unui bărbat înțelept și folositor națiunii și patriei sale.

„Or dices că am căpătat o sprăvălindu-mă cu carul.

— Ai dreptate, i dices eu. Și tu te-ai purtat ca toți ceilalți. Las' o'oiu pune eu un cuvânt pentru tine când a mai veni Dómna pe la noi.

Mă simțiam óre cum în drept ai făgădui mijlocirea mea către Dómna, căci ea cu mine stătuse mai mult la vorbă, și numai mie dintre toți mi dăduse două cruci. Apoi mulțămît în suflet, mă acoperii cu plapoma, închisei ochii și prinsei să gândesc la duduca cea frumoasă... Ce deosebire între Catrina și dënșa!... Catrina are ochii albaștri, përl galben, pelița arsă de sóre, în sfêșit e ca toate fetele din sat, nimic mai deosebit; dar ea!... Ce ochi negri și luminoși!... Ce gene lungi pare că's stavili de lacrimi... ce gură croită numai pe zimbet!... De mult ce gândii la dënșa adormii, ér de mult ce-mi întrase în inimă o visai.

Va urma.

Nimenea însă nu va simți în aceste momente mai profund această nereparabilă pierdere decât acea corporațiune, căreia s'a concredut institutele noastre de învățământ, voiui să dics decât Eforia scolară.

Era liniștită în sufletul seu această corporațiune, știind că institutele de învățământ sânt conduse de un bărbat, care, înzestrat cu cunoscințe înalte și cu un tact deosebit a știut a ridica aceste institute la acel grad, pe care se află cele mai bune institute omogene ale patriei.

Era mândră această eforie pentru directorul institutelor noastre, care chemat prin încrederea publică la postul misiunii onorifice în reprezentanțe municipale și comunale, consistorii, sínóde și congrese, totdeuna se află la culmea misiunii.

Nețermurită era speranța noastră, ca câtă vreme institutele noastre de învățământ se vor afla sub o asemenea conducere, ele vor prospera și vor înainta puternic întru binele patriei și al națiunii noastre.

Acea liniște sufletescă, acea mândrie îndreptățită, acea speranță motivată a noastră astăzi cu acest cosciug apune în mormânt.

În cea mai vîgurosă vîrstă ajuns la maturitatea culturai sale acest bărbat neobosit fu răpit acestor institute de învățământ, fu răpit națiunii.

Sêrmană națiune ce ai păcătuit tu ca fiu tîi cei mai plini de speranțe să și fierăpiți unul după altul.

Dar durerea este prea cumplită, ea ne strânge inima, ne curmă vorbirea, nu și află expresiunea.

Să ne împlinim o ultimă datorință.

Neobositul luptător pentru cultură și înaintare națională, care sub cele mai critice împregiurări a-i condus cu înțelepciune și ai promovat cu tărie institutele noastre de învățământ, tu astăzi nu auđi plângerile nu veđi lacrimile noastre de cumplită durere și totdeodată de profundă recunoștință, pe cari le vêrsăm cu drept cuvânt la mormântul tîu.

Dar ce-ți pasă fie de recunoștința ómenilor, cu mult mai mare recompensă duci cu tine din această lume; tu duci conștiința de a fi în plinit cu scumpătate totdeuna datoriată ta în ori care loc, în cari te-a aședat prevedința, tu duci cu tine conștiința de a fi transplantat spiritul tîu cel iubitor de cultură și rêvnitor de știință în institutele noastre, în tinerimea noastră; tu duci cu tine credința că spiritul tîu transplantat în tinerime și prin această în națiunea noastră a devenit nemuritor chiar și dincoace de mormânt.

Fericitul tîu este dat acea, ce la puținii ómeni este dat, tîu este dat a gusta deodată două nemuriri:

Nemurirea eternă dincolo de mormânt și nemurirea faptelor tale dincoace de mormânt. Memoria ta va fi eternă!

Cuvântarea octavanului C. Alexiu:

Duióși asistenți!

A-ți plâns cu toții mórtea iubitelui și respectatului director Ioan Meșotă, a-ți plâns'o sincer și amar. Acum, în momentele celei din urmă despărțiri vine și tinerimea gimnasiului, pentru a uní durerea sa cu a domniilor vóstre și pentru a dices remas bun părintelui ei sufletesc. Tristă și grea este sarcina, ce ea mi-a impus, căci durerea, de care ea a fost lovită pentru această pierdere ireparabilă, nu se pôte exprima prin cuvinte. Nici odată nu vom plânge noi îndestul mórtea acestui bărbat, care în decurs de atâța ani ne-a condus cu atâța zel și înțelepciune pe calea luminării, și în a cărui puternic sprigin noi speram încă așa de mult! Acum câte-va luni el era încă în mijlocul nostru, plin de viață, și rațele, ce emanau din învățăturile lui, luminau mințile și încălđiau inimile tuturor; și acum?... acum iată-l rece, înghețat de suflarea morții, neputend înțelege nici plângerile noastre!... Cui n'ar sfășia inima atâța joc nedrept al sorții. Pe cine n'ar face el să acuse chiar dreptatea divină? O, iartă-ne Dómne, decă durerea ne-a făcut pôte și pe noi să ne îndoim de dreptatea ta! Iartă-ne, dar' urgia, cu care ne ai fulgerat, a fost prea mare și ne-a rătăcit mințile!.. Tu însă, ânger sânger al morții, pe tine te întreb, de ce ai fost așa de orb? De ce

din'tatăta lume, ce se sbuciumă în miserie și ticăloșie ai ales tocmai pe acest distins bărbat? Și cum ai avut curagiul a veni să-l răpesci chiar din mijlocul nostru? Nu sciai cât este el de iubit, nu te-ai temut că sute de brațe se vor ridica în contră și pentru a-l apăra?!... Dar' nu — durerea mă face să aiurez, căci, vai! tu esci inviolabil; nu putem arunca asupra și decă blăstemele noastre. Ér' pentru sêrmana victimă, cădută sub órbele tale lovituri, nici pentru ea nu putem decă plânge, și lăudând virtuțile și talentele-i rari a face s'o regrete ori cine i va auđi numele! Mă întorc dar' către tine, părintele nostru iubit, și-ți dics: frumósă a fost viața ta și plină de fapte nobile; crudă și-a fost mórtea și prea timpurie; tu nu și-ai găsit pe pămênt rêsplata cuvenită, pôte că-ți va fi dată în altă lume. Însă memoria ta va fi nestêrsă în inimile noastre și fi tîi sufletesci vor căuta prin faptele lor să doveďescă, că au fost vrednici de tine. Cu durere ne despărțim de tine și-ți dices: odihnesce în pace în sinul eternității!

Revista politică.

Chiar și crisa ministerială din Viena se perde pre lângă scirile despre armistițiu și despre pacea fiitoare. În ziua dela 3 Februarie o telegramă oficială din St. Petersburg risipe totă îndoiala câtă a mai existat, despre încheierea armistițiuului între turci și ruși și despre subscrierea baselor de pace. Subscrierile amenzuror acțelor s'au făcut în Adrianopole de către Marele principe Nicolae și de către plenipotențiații Sultanelui. Îndată după subscriere s'au sistat ostilitățile și operațiunile pe toate teatrele de luptă în Europa și în Asia. Atâta cel puțin scim acum pozitiv.

Va să dicsă acesta e óre sfêșitul rebelului rusesc-turcesc? se întrebă lumea și nu scie ce să și răspundă, din cauză că nu cunoșce cari sânt bazele subscribe.

„P. Ll.“, care sălta de bucurie, ce-va mai înainte, pentru lovitura cea cavalerescă a contelui Andrassy dată lui Gorciakoff, este ce-va mai calm acum după publicarea oficială despre urmata subscriere a armistițiuului și a baselor de pace. Ansa adevărată a calmărei, pentru noi cei neinițiați în secretele cabinetelor europene este necunoscută, cu toate cele de mai sus. Oficioul din Budapesta însă este mai puțin decă calm. El trece în un grad óre-care de necas asupra Rusiei. Faptul cunoscut că toate fortărețele de la Dunăre și Erzerumul au să fie evacuate de turci, însuflă îngirigi lui „P. Ll.“, și pentru că vede cum Rusia s'a ferit să nu atingă interesele britice, pe când ale Austro-Ungariei nu le-a considerat de loc. Oficiul din Budapesta susține mai departe că ruși sânt milităresce domni preste sfera intereselor austro-ungare. „Ne va succede nouă, se întrebă tot „Pester Ll.“, să-i diplomatițăm (pe Ruși) afara din Bulgaria, séu vom fi siliți a ne întinde la alte mijlóce?”

Rêspunsul este și acum tot așa de cu anevoiă ca și mai înainte; am puté dices, și mai cu anevoiă. Armistițiuul încheiat, bazele de pace subscribe, și cu toate aceste 240,000 Ruși numai în România, mobilisare nouă a vre-o 40 batalióne în Rusia, recrutațiunea contingentului de pe 1879 în România și alte de felii acesta, sânt nisce fenomene, cari mai mult întunecă decă luminează orizontul politic.

Impresiunea acestor fenomene se vede și în colónele presei oficióse din capitala Ungariei.

Curagiul lui „P. Ll.“ manifestat în șirurile citate, este întrebarea, decă el este și politic séu cel puțin oportun. Acésta se pôte deduce din înséși cuvintele diariului din cestiune. El recunoșce că principiul statorit de contele Andrassy despre o conferență a puterilor în pracsă mai că nu va avé e-

fectul așteptat. Constelațiunea în conferență pôte căștiga aspirațiunile rusesci preponderanță față cu condițiunile ministeriului austro-unguresc de esterne. Înteresele Angliei cu ale noastre sânt identice; dar ce are să urmeze mai departe din împregiurarea acésta este supus îndoielei. Pentru că pe Italia nu ne putem rădima, ieră cât pentru Germania viitoriul are să ne arete, dacă ea este mai aprópe de înteresele noastre decă de planurile striformătoare ale Rusiei.

„Nat. Ztg.“ din Berlin publică în tecstul original (frances) în prescurtare condițiunile de pace. Așa după cum le are „Nat. Ztg.“ se deosebesc de cele împărtășite de ambasadorul Layard lordului Derby. După cum le are „Nat. Ztg.“ Bulgaria, în limitele naționalității bulgare, are să se constituie într'un principat autonom tributariu, cu guvern crestin, miliția indigenă, afară de unele puncte ocupate de trupe turcesci, cari puncte se vor hotări mai târziu. Celelalte puncte sânt identice cu cele publicate după „U. p. A.“ cu deosebirea că România se dicsă că remâne independentă pre lângă despăgubire îndestulitôre. Despre retrocesiunea Basarabiei românesci nu se dicsă nimic nici cu un cuvânt, pe când între condițiunile împărtășite de ambasadorul Layard se dicsă espres și despre retrocesiune.

Diarele din Bucuresci sânt îngrigiate, cu toate aceste, destul de tare de sgomotul retrocederei, care n'a fost desmintit până acum de guvern. „România liberă“ în numerii săi din urmă dă expresiune speranței că Rusia nu va pretinde a mutila statul român. Atât în cameră cât și în senat fu interpelat guvernul român asupra acestui punct. Să așteptăm dară respunsul guvernului, care va aduce óra lámuririi.

Adrese de condolență.

Camera română a decis să trimită Camerei italiene o adresă de condolență, pentru pierderea bunului și gloriosului rege al Italiei, Victor Emanuel. Étă acea adresă:

Domnule Presidente! Camera deputaților, începând astăzi lucrările sale, a însărcinat, printr'un vot unanim, pe biuroul seu, d'a fi interpretul seu pe lângă reprezentanții Italiei, ș'a exprime împărtășirea durerosă ce România ia la doliul ce lovi națiunea italiană.

Mă grăbesc, domnule president, a-mi deplin o datorie, a cărei deplinire, numai prorogarea accidentale a Camerelor a putut o întârđia.

Români n'au încetat nici odată de a se considera ca strînși de Italia prin puternice legături, pe cari timpul n'a putut de cât a le face mai scumpe.

Am sêrbat biruințele vóstre, ne-am bucurat de bucuriele vóstre, plângem astăzi cu voi p'Acela care s'a luptat cu atâta isteție pentru unitate, pentru libertățile și independența Italiei, și împreună cu voi, salutăm p'Acela, care este chemat a fi demnul moștenitor al lui Victor Emanuel.

Fie ca acésta durere și acésta credință comună să strângă și mai mult legămintele de frăție cari unesc pe România cu Italia.

Sum fericit, domnule president, de a fi în acésta ocaziune interpretul simțemintelor unanime ale Românilor, și vê rog să bine-voiți a primi expresiunea adencei mele considerațiuni.

În același scop a votat și Senatul, ieri, următoarea adresă:

„Senatul, pëtruns de durere pentru imensa și prematura pierdere, ce România, împreună cu Italia, au făcut în persóna Marelui Rege și cetățan Victor Emanuel, salută, cu un simțemânt adenc de venerațiune și de recunoștință, memoria glorióasă și binecuvântată de toți, a fondatorului independenței, unității și libertăților Italiei.

„Tot-deodată, Senatul, plin de credință în mărțele destinate ale nucei Domnii, sa-

lută cu respect pe Majestatea Sa Regele Humbert, ale căruia prime cuvinte adresate poporului Italian sânt o mângăere și o încurajare pentru toate popoarele de ginte latină, arătându-le, că moștenitorul tronului lui Victor Emanuel, este și moștenitorul virtuților Augustului Șeu Tată, Bine-voitorul României.

Presemne de decadentă a populației române din Austro-Ungaria.

(Incheiere).

Întru cât postul micșorează aptitudinea pentru serviciul militar și puterea de rezistență a tinerilor români lasă să judece fie-care om cult, care a trecut însuși său cel puțin a privit mai deaproape, un astfel de period de înfrânare.

Privind felul traiului tinereții noastre la țară și în școlile întimpinăm, pe lângă virtutea de martir a postului, și alte multe cauze, cari, după părerea mea, împiedică dezvoltarea ei firească. — Încă din vârsta cea mai fragedă tinerii se încarcă din partea părinților în mod tradițional, cu muncă grea în decursul zilei întregi, se espun fără cruțare ziua și noaptea neajunsurilor temperaturii, se întetesc a ridica și purta poveri, cari nu stau în nici o proporție cu puterile lor; mai încolo trebuie să doarma cu o mulțime de persoane de ambe sexele în aceeași odaie, împovărată cu aer stricat și adese cu tot felul de necurătenie, — și toate acestea trebuie să le facă în o îmbrăcăminte nimic mai puțin decât practică și pe lângă o hrană, care — cu deosebire în timp de post — o ar defăima chiar și un Spartan. Adese cu această hrană slabă lipsesce, căci nu arare ori legumile, cucuruzul, ouele, laptele și brânza călătoresc la jidanul satului pentru rachiu, și fόμεa cea mare crâncenă este bucătariul pentru stomachuri, cari ar face onore unui struț.

La acest model de traiu nefiresc se mai adaugă și beutura preste măsură de rachiu, la care, copiii se dedau din partea părinților din etatea cea mai fragedă sub cuvânt că „el contribuie la sănătate“ și „ca copiii să potă dormi“.

Acastă mare crimă a românilor, din care istoria ne prorocese mórtea noastră ca popor și pe care contrarii nostri o și protégă spre acest scop, a luat în timpul din urmă în unele părți dimensiuni atât de mari, încât sate întregi nu se mai pot privi, decât drept domenii ale jidanilor.

Preste tot locul în lumea civilizată există legi, prin cari se regulază munca copiilor până la al 16-le an, numai la noi tinerii servitori sânt lăsați la discrețiunea stăpânului, și numai dela simțul lui de umanitate atérnă, dacă tinerul servitor de 10—16 ani este exploatat cu desevășire spre scopurile sale egoistice și schilăvit chiar, său nu, cu deosebire subîmpregiurările noastre din Ungaria, unde mai înainte după lege stăpânului îi era permis a împune pedepse trupesci servitorului său.

La decăderea populației în privința fizică contribuie în mod însemnat lipsa de școlă de fete. În țelug școlă pentru fetele de țeran, unde aceste să nu învețe numai unele rugăciuni, și puțin a scrie și ceti, ci și pregătirea bucatelor celor mai simple și cócerea pânei. În casele țeranului român, cu deosebire la cei mai avuți se strică foarte mult material și totuși bucatele în cele mai multe casuri nu sânt consumabile. Din făina cea mai frumoasă se cóce adese o pâne, care nu ti-o poți închipui mai rea, și această pâne face pe lângă mămăligă, parte esențială din nutriméntul țeranilor. Pâne de acest soi u însă, precum am avut adese ocaziune a o primi din familii române mai avute din Câm-

pie, este în stare a-ți spoii și inchiaga stomachul pentru săptămâni întregi. — În astfel de împregiurări se înțelege că, țeranului nu i rămâne alta, decât să se ducă înaintea mâncării la jidan pentru ași „drege“ stomachul cu o cincacă de rachiu, ca să potă primi bucatele cele prea grase său prea slabe, său trândul necopt, numit pâne. Friguri, cataruri de stomach etc, sânt urmările inevitabile ale unui astfel de traiu. Dar este adevărat, ca recompensă, nevasta țeranului, știe recita sute de întrebări din catichism, știe să-și cósce îi frumoșe și să-și tórcă cretințele cele mai minunate, căci așa i-a fost creșterea în tinerețe.

După acest mic excurs să ne întórcem érá-și la soldatul român. Una din cauzele principale ale îmbolnăvirii lui est dorul de casă (nostalgia), pentru care e cunoscut în tótă armata.

Numérul celor aficiați de această bóla nu e neînsemnat, și mulți dintre junii români și-au aflat din cauza ei o mórte prematură în pământ străin. Mai mult ca ori care alt popor póte, românul iubesc un traiu fără restricțiuni și câte odată „dolce farniente“ la care s'a dat din copilărie, când páscea oile în pădure. Se înțelege că, acest traiu trebuie să încete îndată ce se face ostaș.

O altă cauză a desei îmbolnăviri, care se sfârșesc cu invaliditate său cu mórte, este frica de medic și de spital, căci de a casă i-a băgat idea în cap că, în spital trebuie să mori, și că bóla este o pedepsă trimisă de providință, ér nu o urmare a traiului neregulat și slab. Urmarea este că, el ascunde bóla, până ce a luat dimensiuni atât de mari, încât ajutorul medicului nu mai póte fi de nici un folos. Pe de altă parte însă face tocmai ca acasă; se duce la vre un preot ca, acesta să scótă duhul necurat dintr'insul, și nu pregetă a-i da apoi și decerul din urmă, pre care și l a adunat cu nespūsă lăpédare de sine. Asemenea lucruri am vedut mai multe cu ochii mei proprii.

Durere! mulți dintre preoții nostri de la sate par a nu ști că, numai prin rugăciunile lor nu se pot vindeca aprinderi de plumâni, cataruri de stomach său lângóre, căci altcum nu am întimpina nici la tinerii nostri soldați români astfel de idei din evul mediu.

Aceste rânduri s'au scris din cel mai curat simț patriotic și numai o sofisterie reuuitoare ar puté presupune motive ignobile. Fie ca espunerile aceste să servescă de o mică îndegutare tuturor acelor, cari sânt chemați a priveghia asupra prosperității populației române, ca înainte de a fi pré târziu, să se delătore cauzele, cari amenință a ataca din rădăcină iubita noastră națiune.

Mars.

Varietăți.

† Ioan G. Meșotă,

doctor în filosofie, profesor și director al gimnasiului român gr. or. din Brașov și al școlilor centrale împreunate cu acesta, asesor în consistoriul arhidieceșan și metropolitan, deputat în congresul bisericesc și sinodul arhidieceșan, membru corespondent al societății academice române, reprezentant al comunei și al comitatului Brașov, membru al Eforiei și al delegațiunilor scolastice de aici etc., și-a încheiat cursul vieții sale pline de activitate astăzi în 19/31 Ianuarie la 12 óre, în etate de 41 de ani, după suferințe îndelungate (Pneumonia și Pleuritis), împărțit cu st. taine.

Cuprinși de durere anunță această pierdere ireparabilă: Corpul didactic, Eforia școlilor centrale rom. gr. or. de aici și neconsolații sei consăngeni și amici.

Rămășițele păméntesci ale regretatului defunct se vor inmormânta Sămbătă în 21 Ianuarie (2 Februarie) la 3 óre după amédi.

Cortegiul funebral va pleca din casa școlilor Nr. 1380 strada mare la cimitirul Sântului Nicolae din Scheiu.

Fie-i țérána ușórá și memoria eternă! Brașov, 19 Ianuarie st. v. 1878.

* († Necrolog) Ioan Perianul, paroch din Trestia, tractul Zarandului, în numele seu și al fraților sei, 7 fi ai repausatei toți maioreni, cari sânt preoți — preotese, precum și în numele consăngenilor repausatei, cu inimă frântă de durere, aduce la cunoștință mórtea dulcui sale Maice Agaffia Perian, Preotésa vedúvă, carea după un scurt morb de vro 3. zile, fiind împărțită cu s. Eucharistie, repausă în 15 Ianuarie a. c. în comuna Criscior, unde mergend la fiesa bolnavă, măritată acolo, cădú victimă în etate de 58 ani, și în al 10 an al vedúviei sale.

Rămășițele păméntesci ale repausatei se vor strămuta în 17 Ianuarie a. c. la 2 óre d. m. din locuința ficei sale la odichna eternă în Cimitiriul gr. or. din acel loc, unde se află în repausă părinții, frații și sororile repausatei.

Fie-i țérána ușórá și memoria binecuvéntată!

* Cetim în „National-Ztg.“ din Berlin. Ministrul de finance al României, Cămpineanu, după ce a petrecut mai lung timp aici, a părăsit Berlinul și s'a refintors la București. În restimpul petrecerei sale în Berlin densusul a fost primit și la curtea regală, fiind tot-deodată onorat cu o invitare la ultimul bal de curte.

* (Amânare). Pertractarea în procesul de presă contra d-ilor Murășan și Bariș, care era să aibă loc în 12 și 16 Faur n., se amână pe timp nehotărît din cauză că dlu Murășan s'a îmbolnăvit.

* (Însăciințare). I. reuniune generală a funcționarilor austro-ung. și va ține adunarea sa ordinară locală și consorțială din anul acesta Duminecă în 17 Februarie n. a. c. la 10 óre a. m. în sala de ședințe a magistratului, la care se invită acei membri ai reuniunii cari sânt aici în evidență.

* (Anunț) Aducem la cunoștință DD. Prenumeranți ai fóei noastre, „Higienea și școlă“, că nefiind numărul prenumeranților complet nu putem începe edarea ei fără daună. Deci se binevoescă a mai astepta până în finea lui Faur, căci urmând în tóte zilele câte unul său doi prenumeranți, sperăm ca până atunci se va completa numărul recerut și apoi vor urma numerii întârziți după olaltă. Éra în cas contrariu vom restituí DD. prenumeranți banii primiți și astfel nu vor avé nici o daună.

Despre incetarea fóei acestei ne ar päre cu atât mai réu cu cât tocmai pregătiserăm între altele „Tractarea aberațiunilor și morbilor secsuali cari fiind de natura delicată și supuse unei sfieli, rușine nejustificabilă, prin negligere, ori tractare rea, degenerază și amăresc nu numai viața individuală ci de multe ori și a familiilor întregi și a generațiunilor următoare.

Unde din contră inițiatii în funcțiunile genități, cu aberațiunile și morbiilor lor se vor puté ajuta însiși.

Tot odată rogăm pe DD. Restanțieri din anii trecuți a refuí datoria. Temișóra 20 Ianuarie în 1878.

Dr. Vasiciu.

* (Procesul baronului Gyula Bruckenthal) contra comunei bisericesci de relig. evang. din Sibiu s'a pertractat la tabla reg. din Murăș-Vașarheiu ca a doua instanță. Tabla reg. a decis procesul în favorul baronului Gyula Bruckenthal, care are să între în stăpânirea averei bruckenthaliane. Spesele de proces se împart reciproc. După cum am împărțit la timpul seu, tribunalul din Sibiu ca instanță primă a fost respins pretențiile bar. G. Bruckenthal, deciidend procesul în favorul bisericeii luterane.

* (Cutremur). Diarele din București spun, că în 20 Ian. v. dimineța, pe la órele 6 și 20 minute, s'a simțit un cutremur de pământ în București. Cutremurul a avut două perióde succesive, dintre cari cel din urmă a fost mai pronunțat, durând mai bine de o secundă.

* (Ruso-Turcesc). Imperatul Rusiei a dăruit general-locotenentului Mihail Scobelev, pe lângă o epistolă de mulțămire în cei mai călduroși termini, o sabie aurită, înfrumșetată cu briliante, și purtând inscripțiunea: „Pentru trecerea preste Balcani!“ — Osman-pașa ar fi primit de la Sultanul 1000 de lire, refusând cele 2000 ruble, încuviințate de guvernul rusesc pentru întreținerea sa.

PARTEA SCIENTIFICĂ ȘI LITERARĂ.

Studii ermeneutice.

I.

Necesitatea Ermeneuticii.

În întregă literatura antică și modernă nu este nici un op carele să fi eserciat și să eserceze o influență așa de puternică asupra omenimei ca Biblia. Pururea jună, pururea interesantă, ea atrage în jurul seu pe toți câți sciu ceti. Tineri și bătrâni, bărbați și femei, învățați și neînvețați: toti află interes la cetirea acestei cărți. — Însemnătatea ei științifică, culturală și istorică silesce pe erudiți să se ocupe cu dinsa, iar însemnătatea ei religioasă morală face ca creștinului să-i fie îndoit iubită, îndoit scumpă, privindu-o ca pe adevăratul isvor al vieții vecnice.

Și cu tóte că Biblia este de un interes așa general, cu tot farmecul, ce-l eserciază ea asupra lumii: nu tótă lumea o înțelege întru tóte. Nu numai laicilor, nu numai neînvețatilor dar chiar și celor erudiți le rămâne o parte óre care neînțeleasă său reînțeleșă.

De unde acésta?

Cu tóte că biblia este scrisă în un stil ușor și aoreea naiv: ea în mare parte este greu de înțeles din cauza adencimii ei, în al cărui sanctuaru nu este de tot ușor a intra. Căci, deși Biblia formeză un tot compact și nedespărțit, de și ea ni se prezintă ca o singură carte, totuși ea constă din mai multe părți, din mai multe cărți, ce în limbajii, dispozițiune și idei diferesc unele de celelalte.

De și după spiritul și ideile fundamentale ale ei, se pare a fi eșit din piéna unui și aceluiași scriitoriu; de și după adevérurile sale neresturnare, după doctrinele ei salutare singură ea se numesce cu dreptul *sânta scriptură*, carte ddeescă — totuși ea e scrisă de mai mulți indiviți în timp diferiți, în deosebite limbi omenesci, ea totuși are și o bună parte omenescă. Spiritul ddeesc, ce predomnesce acastă carte de la început până la fine, se îmbracă în vestmént omenesc.

Nu numai atâta: naționalitatea jócă în trinsa un mare rol. Scriitorii Bibliei, cu deosebire a Test. vechiu au aparținut unei națiuni, în sinul căreia au crescut, de al căreia spirit de cultură ei au trebuit să țină cont, — ei au scris înainte de tóte pentru acea națiune, în limba aceleia. — Ei au viețuit în un timp anumit și prelângă tótă inspirațiunea, scrierile lor au fost condiționate în mare parte de împregiurările contemporane — politică, societate, moral și religioasă —, în trinele au trebuit să se străcóre idei, vederi și interese de ale timpului, în care au trăit și scris densii.

Deși celui laic i se pare, că în mare parte Biblia corespunde ideilor moderne, său că, din punctul seu de vedere modern, o póte înțelege, ca și cum ar fi scrisă în timpul seu — totuși alte împregiurări, alte gândiri, tare îndepărtate de ale sale, au dat nascere celor ce pretinde a înțelege.

Nu mai de Testamentul nou ne despart 18 vécuri.

Între cetitoriu și scriitoriu, este dar un gol, o diferență. Și cetitoriu, ori cine ar fi el, învățat său neînvețat, laic său specialist, când cetesce

Biblia — dacă voesce să o înțelegă — trebuie să împlăcească gol, să complice diferența dintre dînsul și scriitoriu. Acăsta o face, s'eu trecînd însuși la scriitoriu s'eu aducînd la sine pe scriitoriu. — De cea de întăi ne folosim mai mult din punct de vedere al științei abstragînd de la timpul, limba și cultura noastră și transpunîndu-ne în timpul și spiritul scriitorului: folosindu-ne de limba, de carea s'a folosit dînsul. A doua o folosim mai mult ca laici, s'eu din punct de vedere religios-moral, abstragînd de la timpul și împrejurările, în cari a viețuit și scris autorul, și aducîndu-l în timpul și ideile noastre, făcîndu-l să vorbească în limba noastră, ca și cum ar viețui împreună cu noi.

Cea de întăi este fără îndoială care ne conduce mai sigur la scop. De cea de a doua însă nime nu se p'ote lipsi. Las că traduceri în diferite limbi nu sînt altă de cît transpunerea scriitorului din timpul seu în timpul nostru, făcîndu-l să vorbească în limba noastră și în cît e cu putință să cugete ca noi — dar noi nu ne putem transpune în timpul scriitorului de cît cugetînd. Și noi cugetăm în limba noastră.

De aci se vede că ambele aceste metode, chiar și pentru specialiști, trebuie împreunate.

Cum trebuie însă să purcedem întru delăturarea diferenței dintre noi și scriitoriu?

Cel ce are numai ceva cunoștințe biblice, știe că nu este tot una dacă vom lua ori care cale. Apoi, în cele mai multe cazuri, cu deosebire ca preoți, nu căutăm înțelesul Bibliei numai pentru noi, ci și pentru ca să-l împărtășim altora, aducîndu-l în conformitate cu doctrinele și credințele noastre.

De aci se vede, ce însemnătate trebuie pusă pe adevărata cale, ce ne duce la adevăratul înțeles al Bibliei.

Calea acăsta ni o arată disciplina așa numită „Ermeneutica“, — o disciplină, pre cît de necesară, pe atît de neglijată la noi.

Credem a face un bun serviciu publicului și în specie preoțimei, dacă din cînd în cînd vom publica tratate dina c'estă știință.

Simeon Popescu.

Concursurile propuse de Societatea Academică Română.

Conform decisiunilor luate în sesiunile de până la anul 1877.

I. Premie privitoare la filologie și literatură.

A. Premiul Zappa.

(pentru traduceri de autori clasici, eleni și latini).

Conform decisiunii luate în sesiunea anului 1877, se publică concurs pentru cea mai bună traducere din:

a) Plinius Coecilius Secundus, (junior). Epistol. liber X. 1—61.

b) Plutarchus. Vita. C. Marii. cap. I—XVIII inclusiv.

c) Herodotus. Historiarum lib. IV, § 5—50, cu condițiunile următoare:

1. Traducțiunea va fi într'o limbă românească, cît se p'ote de curată și de elegantă, cîntînd a se reproduce în traducere calitățile autorului tradus.

Traducătorii sînt datorii a da note critice asupra diferitelor lecțiuni ale locurilor obscure din textul autorului.

2. Manuscrisurile venite mai tîrziu de 15 August 1878 nu se vor lua în considerațiune.

3. Manuscrisurile vor fi scrise cît se p'ote de corect și legibil, însă nu de mîna traducătorului, ci de alta străină, bine cusute într'un fascicul și paginate. În fruntea manuscrisului se va scrie o devisa în verice limbă și tot cu mîna străină. Pre lângă manuscris se va alătura și o scrisoare în-

chisă cu sigil fără inițialele autorului, adresată presidentului Societății academice și purtînd în afară devisa manuscrisului scrisă tot cu mîna străină, ear în intru numele autorului traducțiunei.

4. Manuscrisurile se vor censura și judeca de Secțiunea filologică, care va propune premiul destinat pentru aceste lucrări.

5. Manuscrisurile ne premiate se vor păstra în archiva Societății până ce se vor reclama de autorii lor, ale căror nume rămân necunoscute, fiind că plicurile ce le vor cuprinde nu se vor deschide.

6. Premiul pentru cea mai bună traducere de 20 pagini va fi de lei noi 120.

7. Cel ce va obține premiul ca cel mai escelent traducător al celor 20 de pagini de cari e vorba în articolii precedenți, va fi însărcinat de Societate a face traducțiunea autorului întreg cu premiu fixat de lei noi 120, pentru fie-care 20 pagini.

8. Traducătorul astfel însărcinat de Societate va fi dator a urma lucrarea cu aceeași diligență, esactitate, eleganță și puritate de limbă cu care a făcut o probă premiată.

El va fi dator a da pe fie-care an câte 200 pagini de traducere din edițiunea luată de normă.

9. Traducțiunea se va examina de secțiunea filologică a Societății, și aflîndu-se conform condițiunilor de mai sus, se va da la tipar, ear traducătorului se va răspunde remunerațiunea cuvenită.

La cas însă cînd traducțiunea n'ar corespunde condițiunilor stabilite, ea se va trîmite autorului cu observațiunile făcute de secțiunea filologică și invitațiune de a da amendă.

10. Cînd traducătorul, din ori-ce cauză n'ar mai continua lucrarea, atunci se va publica din nou concurs de probă în condițiunile de mai sus.

11. Autorul clasic care trece peste 500 pagini se va împărți între mai mulți concurenți ce vor escela la concurs.

12. Tipărirea autorului tradus se va face de Societate în 100 exemplare, format în octav ordinar, cu litere garmond și pre hîrtia albă curată, după un model ales de Societate.

Formatul adoptat, literile și hîrtia aprobată vor servi pentru toți autorii traduși și tipăriți cu spesele Societății.

Prețul unui exemplar scos la vîndare se defige în raport cu spesele făcute cu traducerea și tipărirea lui, așa ca din vîndarea primei edițiuni să easă și să se încaseze cu procentele lor toți banii vîrsați cu acăstă edițiune.

13. Traducătorii operelor premiate de Societate sînt liberi a scote o a doua edițiune din traducțiunea făcută de dînsii; însă numai după trecerea întăiei edițiuni făcută de Societate, ei rămân proprietari pe traducțiunile lor.

14. Cînd Societatea va afla de cuviință a face o nouă traducțiune din un autor deja tradus și publicat cu spesele ei, ea va fi liberă a procede la acăsta fără ca întăiul traducător să aibă dreptul de a se opune. (Va urma.)

Sciri ultime.

Viena, 5 Februarie. În senatul imperial austriac ministrul-president Auersperg a cetit un autograf imperial, prin care cabinetul este din nou chemat în oficiu din cauza necesității urgente de a termina transacțiunea.

Berlin, 5 Februarie. Regimul imperial germân a acceptat invitarea la conferență.

London, 5 Febr. „Daily News“ anunță predarea Erzerumului. Rușii erau să ocupe astăzi fortăreța.

Roma, 5 Februarie. „Popolo Romano“ anunță: Cabineturile din Paris și London au acceptat invitarea Austriei la congresul, ce se va ține în Viena. Italia încă va accepta.

Constantinopole, 5 Februarie. Veziratul s'a cassat. S'a format un ministeriu nou.

Bursa de Viena

din 25 Ianuarie (6 Febr.) 1878.

Metalicele 5%	64 50
Imprumutul naț. 5% (argint)	67 70
Imprumutul de stat din 1860	810 —
Argint	403 40
Galbin	5 58
Napoleon d'aur (poli)	9 48
Valuta nouă imperială germână	58 20

Economic.

Sibiu, 24 Ianuarie v. Pro hectolitru: Grâu fl. 8.50—9.50; Grâu secăreț, prima fl. 7.30—8.10; Săcară, fl. 6.20—6.60; Orz fl. 5.30—5.50; Ovăs, fl. 2.90—3.30; Cucuruz fl. 6.40—7; Mălăiu fl. 7; Cartofi fl. 3.00—3.50; Semență de cânepă fl. 8.—; Mazere fl. 15.—; Linte fl. 20.—; Fasole fl. 10.— pro 50 chilo: Făină fl. 7—9.50; Slănină fl. 36.—; Unsore de porc fl. 40.—; Săun fl. 17.50; Luminări fl. 31.—; Săpun fl. 21.—; Fân fl. 1—1.23; Cânepă fl. 28—29; Lemne de foc pro metrul cubic fl. 3—3.20; Spirt pro grad 52½—75 cr.; pro chilo: carne de vită 36 cr.; Carne de vișel 45—50 cr.; Carne de porc 40 cr.; Carne de oie — cr.; oue, 10 de 50 cr.

Transportul în cerealii pare a scăde din și de tîrg în și de tîrg și cu tôte aceste grăul s'a făcut mai effin. Cucuruz s'a adus cu drumul de fer din Brașov și din Ungaria foarte mult în piață, dar prețul se urcă mereu.

Estras din fôia oficială „Budapesti Közlöny.“

Licitațiuni: în 21 Febr. și 21 Martie imob. lui Ladislau Hosu și Alecsa Lazar în Purcăreți (la jud. cerc. din Șomcuta-mare); în 28 Febr. și 28 Martie imobil. lui Pavel Barabas în Dej (la trib.); în 22 Martie imob. lui Bogdan Novac în Murăș-Oșorhei (la trib.); în 20 Martie și 23 Aprilie imobil. lui Mihail Schaser în Dobîrca (la tribun. din Sibiu); în 9 Martie și 13 Aprilie imob. comunei Perșani (la judecat. din Făgăraș); în 6 Febr. imobil. și mobil. lui Teodor Florian și soți în Cluj-Monostur (la jud. cerc. din Șomcuta-mare); în 2 Martie și 2 Aprilie imobil. dnei Iosif Husca în Cluj (la trib.) —

Citațiuni edictale: Samuilă Telegariu din Comuna de jos; George Visu și Nicolae Penciu Lăscuț (la jud. cerc. din Șarcaia.)

Ad Nr. 108—1877.

CONCURS.

În sensul părintescei prea Veneratei ordinațiuni consistoriale din 22 Decembre 1877 Nr. 3183 se escrie concurs pentru ocuparea postului învățătoresc din comuna bisericăscă română gr. or. Apahida și filia Pusta Sz. Mikloș protopresbiteratul Secului până la 12 Februarie a. c.

Emolumentele:

1) 40 fl. v. a. dela comuna bisericăscă pre cari învățătorul i va ridica dela epitropia parochiale odată în 23 Aprile pre lângă cuitanță vidimată de oficiul parochiale.

2) Un pămînt arător de 2 jugere clasa I arat și sîmănat gata cu cucuruz, care încă dă un venit curat de 30 fl. v. a.

3) 50 fl v. a. pre anul curinte la părintescul ordin consistor. din suma destinată pentru învățătorii din Archidecesă, cari se vor pute ridica dela Epitropia Archidecesană pre lângă cuitanță vidimată de oficiul protopresbiterale.

4) Cuartir liber în edificiul scôlei.

Doritorii de a ocupa acest post au de a-și trimite concursurile lor instruate în sensul statutului organic subsemnatului oficiu protopresbiterale până la terminul suscris.

Secu 25 Ianuarie 1878.

În conțelegere cu comitetul parochial.

Ioan Farcaș, m. p.
adm. protopresb.

1—3

Nr. 14, 1878.

CONCURS.

Pe basa ordinului Prea Ven: Cons: Arch: de dto 20/12 a. tr. Nr. 3043 B. pentru vacanta par. Cetatea de Balta, de clasa III în protopresbiteratul Târnavei inf. se publică de nou concurs cu terminul până la 12 Februar a. c. în care și va fi și alegerea. —

Emolumentele sînt:

Porțiunea canonică de 22 Iug: 867° arătură și fînaț, tacsele statorite de sinodul prot. câte una și de lucru cu palma, dela 120 familii, tot

dela acelea familii una feldără de cucurud sfărmit.

Concurenții au de ași trimite suplicele lor instruate în sensul Statutului org. și dispozițiunilor sinodali pentru regularea parochiilor.

Deag 15/1 1878.

In conțelegere cu comitetul parochial.

D. de Tamaș m. p.
adm. protop.

1—3

Ad Nr. prot. 230—1878.

CONCURS.

De ôre-ce prin morbul de trecuți 2 ani, parochul Simion Filimon din Varmaga, a devenit la stare de tot neputinciosă de a mai severși funcțiunile parochiale, — se escrie concurs pentru un capelan de ajutoriu, căruia i se va da:

1. Din venitul parochial dela biserica și din simbria anuală a parochului 60 fl.

2. a 3-a parte din venitele stolari, cari după calculul de mijloc p'ote să fiă 20 fl.

3. Fiitoriul capelan va avé de a primi și postul de învățătoriu în numita comună pentru care va primi salariul învățătoresc anual 160 fl. v. a. cuartir liber și lemne pentru încălțit.

Doritorii de a ocupa acăsta stațiune de capelan și învățătoriu, sciind și cântările bisericesci, și ca absoluți clerici, vor aterne suplicele lor la subscrisul cu documentele recerute până la 18 Februarie 1878.

Săcărâmb, 19 Ianuarie 1878.

În conțelegere cu comitetul parochial respectiv.

Sabin Piso, m. p.
protopresbiter.

2—3

Nr. 119. 1878.

Publicare de concurs.

Se deschide concurs la stațiunea de medic pentru comunitatea opidului Oagna (Vizakna) cu salariu anual de 300 fl. și tacsă de 20 cr. pentru visita unei persoane bolnave.

Doritorii de a concurge au ași aterne petițiunea instruită de concurs până inclusive în 8 Februarie st. n. la subscrisul magistratului.

Magistratul opidului Oagna

Szöcs Iosef,
primariu supl.

3—3

Nr. 5. B. ex. 1878.

CONCURS.

Înfintîndu-se în urma înaltei ordinațiuni consistoriale dto 22 Decembre 1877 Nr. 3244 postul de capelan în parochia Giurgesci, pentru ocuparea acestuia se escrie concurs până în 12 Faur a. c.

Emolumentele împreunate cu acev post sînt: ½ jumătate din tôte venitele parochiale și stolari, cari calculate la olaltă dau suma de 200 fl. v. a.

Doritorii de a ocupa acest post sînt pofțiți până la terminul indicat a-și aterne concursurile lor instruate în sensul statutului organic prin subscrisul la presidiul comitetului parochiale din Giurgesci.

Deșiu în 9 Ianuarie 1878.

În conțelegere cu comitetul parochial respectiv,

Ioan Bodea m. p.,
protopresbiter.

2—3

Anunciu.

Subscrisa face cu tot respectul cunoscut, că căciulile „Dorobanțul“, acum atît de plăcute pentru dame, se fac — în tocma după un model din Bucuresci — numai în salonul mai jos însemnat. De piele de miel din patriă a 5 fl., de piele americană a 8 fl. Comande înscris se vor efectui prompt. Sibiu, 31/19 Ian. 1878.

Iosefina Wegmuth,
Strada Cisnădiei Nr. 25.

2—2